

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos	4 rs.
Per 6 id.	7 id.
Per un any	12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no serà cap à fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibrancies ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de l' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

T'ASTÍ

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

LA MENTIDA.

Densá que diccionaris hi ha en lo mon, aquesta paraula ha ocupat un lloch en lo de totes las llengüas. No dupto que debia ser una de las primeras que varen sortir de la boca de nostre pare Adam; perque no tenint altre recurs que enrahoná ab sa muller, aquesta ni debia dir alguna, com á dona que era, capás de apagar lo sol en una migdiada d' agost.

En tot temps ha tingut la mentida mes ó menys vasalls, ni se 'm permet la paraula, pero eixos mateixos han estat convensuts de sa ilegitimitat, quant han buscat pseudònims ab que encubrirla y avuy dia es coneguda ab los de bola, filfa, gotlla etc. etc.

Si per lo que se ha adelantat ab las ciencias y arts s' ha bateijat al siggle present ab lo iluminós nom de siggle de las llums; molt bé se 'l podria anomenar també per lo que ha adelantat en lo *art de mentir*, siggle de las bolas. Probar que mereix aquest títol, es lo que 'm proposo ab lo present article.

Lo primer que fá tot individuo una mica decent al poch rato d' haber saltat del lit, es arreglar lo frontis de sa persona. Posat regularment devant de un mirall (y si perteneix á la meitat mes bonica del *gènero*, sents regularment també) se dona un cop de má mestre que 'l deixa satisfet; si es calvo, procura taparse la calvicia ab los cabells que li quedan; si es dona, no 'n parlem; perque tothom sap lo que si passa... es dir; l' individuo ans de sortir al carrer queda convertit ell mateix en una mentida.

Ja fora de casa, se li proporciona á cada moment ocasió de *reproduir*, y si 'l seguim un rato, haurem de convenir en que no es tan sols una mentida com deyam, sino una fàbrica de idem ab forsa de 600 caballs. Troba un *inglés*,

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos	6 rs.
Per 6 id.	11 id.
Per un any	20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjetándose al examen de la Redacció y quedan los originales en poder d' aquella, encara que no s' inserten.

2 quartos lo número.

per exemple, y 's torna mes blanch que un quarto de farina crua.—Ola, Fulano, quant m' alegro de veurel!..... embuster, mes s' haguera estimat trobarse ab una serpent de cascabel; pero la cortesia, la costum, la necessitat de dir mentidas, en fi, li ha fet demostrar lo que té mes lluny del pensament. Si s' allarga la conversa, vé tot allò de:—Ja penso ab vosté, un dia de aquests passaré per sa casa á satisferli....—¿Vol callar? home, home, no vagi depressa....— ja 'n tenim un altre en campanya que també les deix anar sens dir *embotjo*.

Va á fer una visita, y en lo mateix moment que truca á la porta, los de la casa 's posaban á dinar.—Malviatge! ¿qui deu ser en aquesta hora?—Ola! ¿vosté per aquí? entri, entri.... Lo xicot de la casa que no s' ha mogut de taula perque no caigué; cap mosca á l' escudella, fá soroll de plats...—¿Vostés devian dinar?—Cah! no, Senyor no, encara tardarém.... y per l. istil d' aquesta, 's entaula un soch graneijat de mentidas que no s' hi pot tenir cara. Del primer al últim dels visitats están que no caben á son respectiu assiento, pensant que l' arrós estará á punt de planthari sants, y no obstant, vé 'l moment de volguerse retirar lo subjecte en questió, y tot es queixar de que fa las visitas curtas, y tot es dirli que encara es dejorn, que s' esperi un ratet més... mentidas, tot mentidas, fins ia *comoditat* ó *costum* d' ell de estarse descubert, especialment si es al ivern, es una mentida.

Pero, ¿perque atrefagarnos tant en probar lo que tothom fá cada dia? ¿Qui no diu una mentida per minut lo menos, estant accompanyat? ¿A qui no han trepitjat, ó xafat lo sombrero, ó dat un bolet creyéntlo un altre, que no hagi contestat al *dispensi* de ordenansa ab un *no hi ha de que?* ¿Qui no ha vist dents de marfil, ulls de cristal y galtas de carni que al anomenarlos

tals, no hagi hagut de fer veure que metafòricament ho feya aixís? Lo regnat de la mentida ha arribat al punt de dalt, y es precís amotillarse á tots sos caprichos sino 's vol passar plassa de grosser y descortés.

Posin un home en mitg de una ciutat com Barcelona, obliguintlo á dir lo que sent. Quant se li proposi imposar algun diner en una societat de crédit, que digui la veritat perque no li convé; que digui lo perqué no s' embolica en política ó perqué s' hi embolica, que clasifiqui de tontos als tontos, que digui lo seu parer respecte á la bellesa y qualitats de las noyas que tracti, que 's separi de certs galifarreus de la situació pregonant sas manyas si las coneix; y 'l veurán al cap de dos mesos fora del tracte de la gent, la societat no 'l reconeixerá com á fill, lo siggle XIX lo llençará com llença lo vent una pallarofa de entre un munt de blat. ¿Que vol dir tot aixó? Que la veritat está en febra, que no la volent coneixer los mateixos que la buscan, que 'l siggle adelanta, que la civilisació es un teixit de mentidas, un magatzem de bolas. Si la cosa va marxant per aquell camí, arribaré al un temps en que tot ho tindrém de créurer al revés de lo que sentiré y veuré, y jo ja voldria serhi perque allavors ai menos un sabré á que s' ha d' atenir, y entenentho tot com he dit, se podrà aproximar mes á la veritat.

Veurem uno noya róssa com un fil d' or; pero ab una fisonomía d' aquellas que no passan ni ensabonadas, y diré: ¡Quina morena mes maca!; sentiré dir que una cosa es negra, y nosaltres diré: efectivament, blanca com la neu; dirán que una caixa està bé de fondos, y pensaré: un dia de aquests fará suspensió de pagos.

Preguntarà algun: ¿si aqueix es lo siggle de las bolas, com se dirà aquell en que tal cosa succeixi? No sé que contestá á aqueixa pregunta;

pera com llavors ya hi haurà algun innovador de la llengua que l' haurà enriquida ab un altre paraula que expressi millor la idea, lo classificarem ab aquella.

Mentre esperém aquet dia, procurin no deixar enganyar per cap apariència y creguin à L' ASE, que aquet com á tal, ja saben no pertany á la rassa dels embusteros.

ENRICH.

LOS BALLS.

Los balls considerats com á balls propiament dits, es á dir com á moviments de brassos y camas son una solemne tonteria, perque sembla que l' home vulgi assemblar-se á la mona. Los balls considerats com á medis pera poguer enraionar jovens y noyas, son molt perjudicials á la part moral y especialment si 's tracta de algun casada jove á qui li agrada ballar y fer son gust en tot y per tot, en tals casos qui paga es lo pobre home, pero molta culpa té ell, pus no deuria jamay deixar anar als balls á la sévona y usar de la autoritat que li pertoca.

Pero, ara que me 'n recordo d' un ball hont vaig assistir, los vull descriuret algunas escenes de las que hi passaban.

En un grupo de varios jóvens.

—Vosté balla divinament, Pilar.

—Es favor que vesté 'm fa.

—¿Qué vé ara?

—Uns lanceros.

—Donchs, Pepet, ab lo teu permís ballaré ab la Pilar.

—Axó no pot ser, Emilio, perque ja está compromesa ab mí.

Algunas noyas permaneixen calladas y sent morros.

Tots los jóvens se agrupan al entorn de la Pilar.

Un que passa pel costat.—Vaja, veig que aqueixa Pilar es la favorita. No ho entench, perque n' hi ha de tan guapas com ella. Un senyor vell mitj riument:—Es que es molt rica la Pilar.

—Ah ja! Posen mèl en qualsevol lloch y desseguida hi veureu moscas.

Un *pollo* y una senyoreta tot ballant.

—Amalia! Amalia! aqueixa música es magnífica.

—No 'm fassi anar tan adepressa.

—Vaja dona, no tingui por.

—Ay! quinas trepiljadas!

—Es que no sé 'l que 'm faig, estich boig.

—Y axó? ¿per qui?

—Per vesté, Amalia, per vesté qu' es tan bella com.... no trobo comparació digne de vesté.

—Vosté es molt amable, Enrich.

—No tan com vesté que 'm proporciona la ditxa que esperimento y que may oblidare.

—¿Vol callá?

—Si no puch, Amalia, no puch.

—¿Perqué?

—Perque 'l cor ho demana, y raras voltas se pot governar al cor.

—Tots diuhen lo mateix! (Si hauré pescat un marit de debò).

Dos solters vells.

—Y axó, don Jaume ¿que no ballem?

—Si tot son criaturas.

—Ja te rahé.

—¿Se 'n recorda d' avans quant anavam als balls? tots eran de la nostra edat; pero avuy dia....

—Pero sem un paper ridicul, estant sense ballar.

—Per altra part, jo me 'n hauria d' anar cap á esa.

—¿Perqué?

—¿Vol que li digui la veritat! Jo 'm pinto las patillas; avuy lo color deuria ser dolent y ara veig que 'm va fugint, avans de que 'm quedí ab las patillas blancas, me 'n vaig.

Dos que volen ser l'home.

—La Carmeta es meva.

—¿La baronesa?

—Si.

—¿Que 'm contas!

—Fins ara hi be ballat! Y m' ha donat cita per demà.

—Home!

—La fortuna 'm sonriu!

—Jo no se com l' ho sabs arreglar.

Y l' un creu á l' altre qu' es un embuster vanitos, que ab las sevas mentidas embruta l' honra d' una bona familia y ell no 'n reporta cap bé.

Un *pollo* y un amich seu foraster que ha anat a ball sols per complauert al company.

—Te veig mol retirat.

—Ja sabs que no m' agrada cap divertiment y menos lo del ball; t' has empenyat en que vingui y en que 'm fastigueji.

—Fes lo mateix que faig jo.

—No 'l comprehenc.

—Vés á ser conquistas.

—Moltas rahons s' hi oposan; la primera y basta pera convencer á qualsevol, es que me 'n dono vergonya.

—La vergonya l'has de pérdrer y especialmente entre las noyas, sino no farás carrera. ¿Perqué no ballas?

—Ja sabs que no m' ha de agradar may donar passos en vā.

Una senyora d' edat sentada al costat ds la seva filla y un jove elegant devant d' ellas.

—Vaja, Ricardet, vesté hauria de fer un pensament ó altre.

—Los temps van tant malament y després tinch tans pochs anys! Lo meu papá sempre 'm diu que deixi passar sis ó set anys més.

—Son tonterias tot aixó. Jo quant me vaig casar tenia.... emproufeynas quinze anys. Vosté es molt guapo, molt rieb, té molt bonas circumstancies.... tothom l' alaba; à véurer, à véurer quina noya es cullirà; suposo que lindrà gust.

—Que vol que li digui (no m' agafareu) disper-sin, allà m' esperan; ja tornaré. Pasiubé, Rosela.

Lo jove s' en vā.

—Noya, me sembla que aviat podrás anar en cotxe quas vist quinas miradas te llansava?

Las escenes foran interminables, per lo tant sera precis que acabem, y à mes los meus lectors ja 'n tindrán prou ab lo que han llegit pera véurer lo que son los balls.

Ja sé que fent aqueix article m' he buscatal' odi de tots los jóvens del dia y de totes las noyas guapas pero ¿que hi farém? si no 's pot dir la veritat cremem los llibres.

Prou per avuy.

MARTINET.

OYDA!

Demà tantost lo sol
mostre sos raigs primers;
la gorra decantada,
lo corbatí d' anell,
vestit de *trajo* brut,
y espardanyeta als peus,
eixirem de la vila
cap á cercar bolets.
Que Deu nos do bon dia
mitj nuvol, mitj seré;
que no mancarà gresca
oydá!
de gresca si 'n farém!

Tantost siam á fora,
saltá á mes no poder,
arremangats de calsas,
la riera passarém;

després l' aspre montanya
la muntarem corrent,
fins que 'ns manque la forsa
fins que 'ns manque l' ale
essent en la masia
jaurém en un pallé,
y habent prou reposat
oydá!
minyons com ballarém!

¡Amunt altre vegada!
al coll bastó, y cistell
de carn, de butifarras
d' ous y de pa plé á seny;
y assota de la aixella
lo bot plé de *xaret*.
Cuant manque lo coralge,
lo ventre n' omplirém
per fer mos bon camí;
tenintne lo coll sech,
à l' ombra de algun arbre
oydá!
noys, com tragagerém!

¡Deu nos aguante 'l colso
y 'ns dónqui enteniment!
sino 'm sembla que al bosch
no arribarém may mès.
Apa, apa, un altre espanta
Ja 's veuhen los pins vells
del bosch que cada anyada
la nostre gresca veu.
Cerquem los rovellons
que tapa 'l fullach sech;
la terra n' es humida,
oydá!
minyons, que 'n trobarém!

Anem á correuila
que 'l sol ja va caient;
la pitansa 'ns espera,
cap á ball falta gent!
Mireu l' arros com fuma
y portem unes dents!
La taula n' es parada
dessota un garrofé,
que encar' que tinguem gana
l' ayre 'n fa venir mes.
Los plats á coromull
oydá!
com nos atiparém!

Avall, avall com l' aigua
noys, no 'ns aturém gens,
sino per marxá ab sol
poté y 'ns faltarà temps
¡Adeu, montanya, adeu!
Vulla Ell que venir pugnia
à veuret l' any vinent.
Ja s' acabat lo broquil
Deu nos dò son, amen.
Si nos en dona forsa
oydá!
minyons com dormirém!

BLAY CROSTONS.

LO TREN.

Compta una fábula que un ase va vestirse una volta ab una pell de lleó que trobá per un camí, y arribant á un poble comensá á passejarse per los carrers fent lo maco, de tal manera, que esparveràs los habitans ab la presencia de aquella fera, cametas ajudaume cap á casa y barrar portas y ab prou feyna s' atrevian á mirar per las finestres. Mes, per la mala ventura del ase, un pagés tingué la curiositat de mirar per una escletxa de la porta mentres que 'l valent passava per devant y ell que li veu la punta de una orella que havia deixat en descobert la pell del lleó. Sur cridant y abalotant lo poble lo pagés, no sens haverse avans armat de un bon garrot pera lo que pogués succeirli, y á grans veus dient que alló no era lo que semblava, sino un ase disfressat. Acabá de fer creurer aixó á sos ciutadans la pacífica actitud del LLEÓ devant del en-

demoniat pagés, y ¿voleune de gent cap á la plassa? Tothom va sortir, qui ab una escopela, qui ab un trabuch, qui ab un sabre, uns ab pals, altres ab aixadas, aquells ab parpals, aquells ab garrots y per si formant tot lo poble una legió capás de conquerir la torra de Malakoff. Escusat es dir, que 's va descobrir la patraña l' ase pagà ab la vida sas tonterias.

Veus aquí lo que á poca diferencia está succeint avuy dia en la ciutat dels Comptes, segons alguns, y segons nosaltres la ciutat de las anomalias. Cuatre semmanas deurá fer avuy que va comensar á passejarse per la Rambla Lo TREN, anomenat periódich per sos redactors, mes per nosaltres no me reix altre dictat que lo de *reclam*. Sos redactors á semblansa del ase de la fábula han deixat en descobert no una orella sino lo sum de la locomotora del TREN, y com per lo sum se coneix lo lloch del foeh, ó bé com per mes fondo que 's fassí 'l foeh lo sum sempre respira, veus aquí lo *tolle tolle* que s' alsat en alguns cercles literaris, senyalant ab lo dit als beneys redactors de aquell periodich. Y no podia deixar de ser aixis. Nosaltres que no figurém entre las eminencias contemporáneas de Barcelona de las cuales ha promés ocuparse lo TREN; nosaltres que no frequentem de nits lo saló dels mirals del Café Cuyás, ni perteneixém al Ateneo, nosaltres que no tenim por de que se 'ns treguin los drapets al sol per la triunvira redacció del TREN, podem alsar la veu, podem parlar sense careta y pregonar sens empaig las veritats d' aquell barquer. Quinse dias fa avuy que un dels mes sensats diaris de Barcelona publicà un *suelto* sobre 'l periódich que fixa nostra atenció, sensurat lo maquiavelisme que encloya lo primer article del TREN, sobre eminencias contemporáneas, ó sobre Pitarra, primera notabilitat que meresqué de la redacció de est periódich l' honor de ser preferida á totes las llumaneras lliterarias que donan mes resplandor en la Capital del Principal. Lo *suelto* de aquest diari motivà una contestació del TREN, anyadint que, segons personas discretas, lo maquiavelisme eslava en lo fondo d' aquell, puig, que la mes verinosa flecha tenia per blanch alguna entitat ab la qual está en oberta lluya lo sensat diari. Alndia á la publicació del *Angel esterminador*, periódich satírich y de un género reprobado per los partidaris de la verdadera lliberat d' imprempta, la redacció del qual corria á carrech de una eminencia (qual crítica esperém ab ansia), que avuy ocupa un dels primers llochs en la prempsa periódica de la ciutat de las anomalias, si la memoria no 'ns enganya. ¿Será tal volta lo TREN la segona edició de aquell? ¿enveijaran per ventura sos redactors la tristia celebritat de aquells?

No 's pot per ara formar cabal concepte de la índole del TREN, si bé per lo segon article sobre eminencias, ó sobre 'l critich en Lluís Carreras no falta qui trasllueix de ahont vé y ahont se dirigeix; mes nosaltres deixarérem enrahonar á tothom y 'ns contentarérem emitint nostra pobre opinió. Per nosaltres lo TREN no es lo que sembla. Si un ase se va vestir ab la pell de un lleó, ¿perqué los redactors del TREN no poden disfressarse? No fa molts dias que passegantme jo per fora 'l Portal Nou veguí un home que 's desesperava de no sé quina desgracia que li havia sobre vingut, y acostantse á ell un individuo que passaba per allí, procurá consolarlo de son greu dolor, qual exemple jo vaig imitar. Pero, ¿saben lo que va secchirme? Que al haver donat vint y cinc passos, me vaig trobar sense 'l reloje que 'm penjava de un armiller. Es á dir, que 'l desespero del primer era fingit, lo consol del segon una patranya y la compassió del tercer, ó sia meva, li va costar lo reloje que portava.

Aquesta es una comparassió, com comparassió es la del ase que va disfressarse de lleó, pera que nostres lectors pugan comprender quina classe de carbó consumeix lo TREN, quin trajecte recor, quinas estacions fa y quins maquinistas porta. No es un tren de recreo, ni de passatgers, ni ómnibus, ni de mercancies, ni ascendent, ni descendente, sino un tren directe, un TREN especial. ¿Ilo entenen? Mes si despresa de lo dit no comprenen quin tren es, aguardin un poquet mes y veurán los articles sobre altres eminencias que 'ls donarán mes llum sobre 'l particular, y que, segons opina L' ASE, farán de diable pera estirar la manta.—JOANET.

LA DESPEDIDA.

—A Deu á Deu, Angeleta
m' en vaig a terra llunyana
que 'l' obligació 'm demana.

—¡Bé! ¿mes qu' es lo que 'l' inquieta?
me parlas tan tristament,
que quasi m' has fet plorá...
¿tal volta no has de torná?

—Si, mes ja veus; al moment
tinch presentiments, hermosa
y no ho trobis gens estrany
perque si algun desengany
á lo nostre amor se oposa...
¿Qué fariam, Angeleta?

—¡Ah! es per çò? no tinguis por,
Si acas nos malan 'l' amor
ja 'l guardare la bufeta.

UNA PREGUNTA A MON AMICH «TURRIS-BURRIS.»

Lo desitj de comprender lo verdader sentit de las cosas, fa, carissim Turris-Burris, que 'm decidesca á distraure'l per un moment de las teus honrosas y aprofitosas ocupacions, demandante que 't dignias responder á la següent pregunta, que 'm té amohinat d' alló mes.

¿Qué voldrà significor lo periódich semanal titulat *El Tren* ab son article que, sobre la galeria de eminencias contemporáneas, dedica á D. Lluís Carreras?

Jo, francament, l' he llegit y rellegit una munió de vegadas, y en vā m' escalso 'l cap volent escudriñar si 'l tal article alaba á rebaixa á l' expresada eminencia; eminencia que si en veritat ho es, m' agradaría saberho, á fi de respectarla y admirarla com cal.

Mentrestant jo 'm guardaré, amable Turris-burris, de dir aixó ni alló, fins que tu m' hages tret de duple, puig no volguera pas que las meuas sensillas paraulas fossen tortilament iinterpretadas per los senyors d' *El Tren* que parlan de un modo, que un hom curt de gambals com soch jo, no hi pot entender borrh.

Si no fos, donchs, aquest recel, t' hauria manifestat que, segons esperiencia, sempre he vist que quant ha aparegut alguna cosa estranya ó notable se n' ha fet un crit general, y estich ben cert que si vuy dia per exemple 's descubris qu' un barco cuadro ó llati navegà, ab velas, possant la proa fil á fil del vent, tot lo mon ne parlaría; y aixó que tal volta no fora de la importancia de haberhi un home

mes sabut que quants n' han nat desde primer pare Adam. En fi, te diria..... pero no 'l vull dir pas res, esperant que donguias prompte resposta á ton amich y fidel company,

UN FILL DEL ROQUER.

UN TREMPAT.

Es mitxa nit cauen gotas
fa un vent y un fret que ja ja
y tranquil lo servó Cinto
tot llarch al llit descansant
y sumia que sumia
sumia que sumiarás,
pensant ab la seva donna
que dormia al seu costat
y ab un noy de quinze mesos;
deixant allí retralat
un grant quadro de familia
y 'l carinyo maternal...

Mes la ditxa en aquest mon
no dura tan sols un quart,
fins lo somni, balsam dols
que sens ell no 's pot passá,
per mes tranquil que un lo tinga
un ximplot se 'l pot quitar.

Lo senyor Cinto y la dona
varen retirar molt tard,
aixis es que 'n sent al llit
tot seguit varen roncar
y qui ronca quant s' adorm,
se sol trobar molt cansat...

Quant se despiertan de propmtie;
puig senteu un cop molt gran
á la balda de la porta
que 'ls deixa ab un pam de nás
puig crehueu que 's la justicia
que ve allí per agafals

—Corri, senyor Cinto, corri,
deya una veu mentrestant—
mirí que no hi será a temps.
Pom pom pom—miris que 's tard

Ja s' aixeca 'l senyor Cinto
Ja se 'l ven tot abrigat
Surt al balcó ¿qui demana?
pregunta tot près d' espant
perque veu un á la porta
que 's pensa li para un llaç.
—Home, fuigi del balcó
respon una veu de baix
gno sent que fa un fret que pela
y pot pillá un costipal?
—Valgam san Nin!—¿que demana
digui de un cop, animal!
Una cosa molt sencilla,
¿que té un papé de fumá?

PEPET.

UN RECORD.

Un jorn las mil bellesas de la infancia
poguerem esguardar;
deixantnos ab molt goig, rica fragancia
de tranquil benestar.

Un jorn passarem ab plaher la vida
sens coneixer lo món,
puig que la intel·ligència era adormida
com totes així ho son.

Treyem y saltabem y cantabam
sens veurer porvenir,
en tant que las deesses ne guardaban
nostre felis dormir.

Ahl qu' edat mes preciosa y falaguera
hi ha qu' 'l temps primer,

quant las rosas de nostre primavera
se 'ns mostran ab plaher.
Quant oviré en mitj de un bell paisaig
la ditxa y la virtut,
figurant solsament, ser bell viatge
la curta juvenut.

L' home ¿en que edat jay! troba mes que 'n eixa
dolsa y tranquila veu,
per aixecar al cel, sens una queixa,
d' amor himnes à Deu?

Y ou taulas cansonetas robadoras
que sols per son consol
ne canta sa marea a totas horas
grontxanlo en lo bressol?

¿Qué hermosa es eixa edat jay si! que bella....
¡Ay! qui hi pogués tornar...!
¡Qui altre volta veigés plàcida estrella
sa vida il-luminar!

Mes passaren los temps tants venturosos
de ditxa y de conhort,
deixantnos solsament los ulls plorosos
un càstich y un recort.

LO FILL DEL PARE.

BRAMS.

Hem rebut un exemplar elegantment imprés de la «Aritmètica abreviada» que per les classes de tropa de Guardia Civil ha escrit lo capitá del mateix cos, D. E. F. Golfin y ha publicat en La Bisbal.

Lo estil senzill y clar ab que dit senyor exposa totas las reglas de la ciencia que esplica, fan à sa obreta digna d' elogi per tot concepte; la taula de reducció al sistema métric decimal dels pesos y midas de totes las províncies de Espanya, que hi inclueix, la fa necessaria avuy que està pròxim a plantejarse en un tot entre nosaltres lo referit sistema. Felicitem, donchs al Sr. Golfin y li desitjem que vegi premiats sos afanys ab la acceptació que sens titubejar se li pot augurar.

SONETO.

Ni las flors mes hermosas del bell Maig,
Ni 'l aire de llevant ni 'l de lleveig,
Ni 'l cau del auellet que tanca veig,
Ni del Sol, fugitiu, resplendent raig,

Ni del soneto aqueix que escrich y faig,
Ni 'l luxo d' elegant y hermos passeg,
Ni 'l atractiu mes gran d' un amor lleig,
Ni 'l gust que trobo si ab la chica vaig,

Ni de dolsa passió tenir lo mitj,
Ni aquella picantó del pebre roig,
Ni la impressió que causa un ruch cuant fuig,
No 'm obran à mi may tan gran desitj
Com al dia quo plou, aquell gran goig
Si trobo per la pluja un bon supluig.

TROBIE MI EUGENIET.

Una dona sens educació es com un tres de marmol. Per si sola val poca cosa; pero á copi de treball s' en pot arribá a fer alguna cosa que valguí molt.

ROMANS (AL ESTIL GRECH)

Miréula com jo la miro
sola dels arbres sentada,
y de un pollaistre las plomas
com posa sobre la falda,
miréula com jo la miro
com s' aixeca tan galana,
y 'l cap de la pobre bestia

de son cós com lo separa
(parlo del cós del pollaistre
no del cós de la Julian);
Miréula com s' entrelé
pelàntli totas las camas
(que encara que sigui polas
l' assonant m' ha obligat ara);
Miréula com jo la miro
que de pelar may acaba,
després de pelà 'l pollaistre
ara 'n pela las patatas;
miréula, ja hi vú el seu novi
y li pela las butxacas,
perque dos quarlos que porta
per especies, diu, li faltan;
miréula com jo la miro
molts voltas pelar fabas;
miréula,... per ella, moro
d' aquells que 's crían à la Afrika
voldria ser porque es ella
la meva dolsa sultana,
la que 'm porta cap fiscal,
y ara m' ha fet venir ganas
de entregarme à discrecio;
pero aixó ja fora massa
per més que al mirarli 'ls ulls
lo cor dins mon pit s' abrasa.

Deixem pensaments tan tristes,
mireuli la seva cara
sembla un pá de Constanti
dels que tenen dos setmanas.
Miréuli lo que li miro
casi totes las vegadas
que puch dirli quatre cosas:
aquelles dentetes blancas,
aqueil cos tan rodonit,
aqueil coll de tanta gracia,
aqueil penet tan petit,
aqueil... seyours, pero basta;
miréula com jo la miro
à la ignocent Julian,
mes no 'n féu cás si al girarse
després de bellesa tanta;
vegessiu que porta sempre
brutíssimas las enaguas.

EUGENIET.

CÓSSAS.

Quant varem veurer en lo últim número de *La Pubilla* la portada de la disfunta *Rambla*, varem pensar; amigo, lo editor d' aquella déu havé fet grans sacrificis per adquirirla del editor que fou d' aquesta. ¡Caram! ¡caram! se coneix que *La Pubilla* quant no li costa cap diner no repara en interessos.

Aixó de la *Imprenta de L' ASE*, deya l' altre dia una mica mes de mitj senyor, es una bola. Home, per amor de Déu no s' emboliqui, sino li haurém de recordar alló de «Piensa el ladron que todos son de su condicion», y insabria greu.

—Se han falsificat dobletas de cinc duros.
—Y sellos de correu.
—Y billets del *banch*.
—Y billets de *caixas*.
—Y billets de *rifus*.
—Y últimament titols de la *deuda*.
—Puig miri, si 'ls falsificadors, tots, enterament tots, sense excepció, anessen a parar à San Pere fo-
ra cosa aviat acabada.
—Veurem, véurem.

—Donguim un sello de quatre quartos.
—No ni ha: ara son de quatre y mix.
—Etc. donguimen un.
—Aqui 'l té.
—Pero segons lo mateix sello, no val més que

cinquanta céntims?
—Lo sello dirà lo que vulgi, més jo li dich que val quatre quartos y mix.
—Aixis callo, si ho diu vosté.

XARADA.

Ma primera es animal
dels que van ab qualre polas,
ma segona es un pronom
castellà, y també una solfa;
ma tercera no diu rés
si acas s' usa tota sola;
lo meu tot es una prenda
que rics y pobres la portan
y que 'ls dissaples se veu
en casa las planxadoras.

ENDEVINALLA.

Tots los homes me desitjan
encar' que no tinga cara
y per més vella que siga
ningú 'm diu may; els passada
Tinch valer per tot lo mon
tothom convé en que soch maca
y encara que no tinch forsa
puch fer tant com trenta quatre.

GEROGLIFICH.

LA YA I K QUE QUE PERA
TAULA LY D. GASPÁ.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Los vehins me diuen sabi
perque dexifro xaradas;
sino fossen molts vehins
¿qué 'n fariam de la palla.

UN DE LA COBLA.

Es la xicotla qu' estimo
com lo retoje de Llotja,
sempre li demano cíllas
pero may me senyala hora.

GEROGLÍFIC DEL NÚMERO ANTERIOR.

A grans mals grans remeys.

ANUNCI.

En la imprempia d' aquell periòdic se fan im-
pressions de tota classe, mes baratet que en qualse-
vol altre part. Qui no ho vulgi creurer que ho
probi; ja veurà com li quedaran ganas de tornarhi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L' ASE, à càrrec de J. Martínez
carre de Robador, núm. 29 baix.
Barcelona.—1867.